

Betingelsen for at faa den a conto Udbetaling i Gang, som allerede den Gang var lovet af Nationalbanken, naturligvis var, at Loven først var vedtaget, og naar Loven er vedtaget, skal det ikke mangle paa Iver fra min Side for at fortsætte de Arbejder, som saa er paakrævet. Jeg maa maaske i al Beskedenhed gøre opmærksom paa, at Sagen nu har ligget i det høje Folketing i 8 Uger.

Saa talte det ærede Medlem videre om Erklæringen af 30. Januar ved Rekonstruktionen af Diskontobanken, og han vilde vide, om jeg var uvidende om, at Pressen var kaldt til Stede den Aften, den 30. Januar. Ja, det er jeg fuldkommen uvidende om. Jeg var som bekendt hverken Minister eller paa anden Maade Parthaver i Forhandlingerne i 1922, saa jeg ved virkelig ikke, hvorledes Rekonstruktionen den Gang i Enkeltheder er foregaaet. Ellers har jeg søgt at sætte mig ind i, hvorledes det foregik, og den Maade, det er foregaaet paa, har ganske vist ikke øget min Beundring for, hvad Bankverdenen kan tillade sig.

Det ærede Medlem sagde, at det var en Smagfuldhed, naar jeg havde nævnt, at et Medlem af den tidligere Regering havde deltaget i disse Forhandlinger. Jeg forstaaer ikke, hvad det ærede Medlem mener dermed; der er vel intet ondt i at nævne, at den tidligere Stats- og Finansminister deltog i Rekonstruktionsforhandlingerne. Det er jo en Kendsgerning, og at det skal betegnes som en „Smagfuldhed“ — i Gaaseøjne —, at jeg har nævnt dette, forstaaer jeg ikke. Det maa dog vel være berettiget at nævne, hvem der deltog, og hvem der derfor maa vide Besked om denne Erklæring. Og skal det oplyses, hvorledes det forholder sig med denne Erklæring, maa det første og naturligste Skridt fra Rigsdagens og Ministeriets Side selvfølgelig være at spørge den Minister, som den Gang deltog. Naar det ærede Medlem fremdeles mener, at jeg maa have haft denne Erklæring med mig, da jeg gik til Forhandlingen i Banken den 18. Juli, maa jeg tilstaa, at det har jeg ikke haft. For det første vidste jeg, da jeg gik til denne Forhandling, ikke, hvad den 6 Timer efter vilde ende med — det var paa et helt andet Grundlag, jeg kaldte til Forhandling, end det, der sluttelig kom til at foreligge —, og dernæst maa jeg ærlig tilstaa, at Avisartikler, der er 2—3 Aar gamle, har jeg ikke saaledes fast i Hovedet, at jeg kan erindre dem. Derimod søgte jeg frem, hvad der fandtes af officielt Materiale fra den paagældende Lejlighed, og der fandtes

— og det var altsaa det, som havde Betydning for mig — den Erklæring, som forelaa fra Nationalbanken, og hvori der redegjordes for, hvorledes Forhandlingerne førtes, og hvilket Resultat man kom til med Hensyn til den Støtte, man vilde yde. I Henhold til denne Protokol krævede man til sidst, at jeg skulde tilsige Statens Bistand for at holde Banken oppe, thi det havde den forrige Stats- og Finansminister lovet. Det staar i den Protokol, som findes, og som er den eneste Erklæring, jeg har haft Brug for ved den paagældende Forhandling, at den vedkommende Stats- og Finansminister lovede, at for saa vidt den Ordning, man nu etablerede, ikke holdt, vilde han gøre, hvad han kunde, for ved Statens Bistand yderligere at holde Banken oppe. I Henhold dertil sagde man til mig, da Bankerne havde erklæret, at de intet vilde gøre: Nu maa du træde til, nu maa Staten opfylde sin Forpligtelse. Jeg erklærede, at jeg ikke kunde være bundet ved, hvad en tidligere Minister 2 eller 2½ Aar tidligere havde stillet i Udsigt. Men andre Erklæringer end denne, som var af en saadan Vægt, har jeg ganske vist ikke ved den paagældende Lejlighed haft fremme, og om den anden Erklærings Betydning kan der vist ogsaa tvistes noget. Men det Ønske, der er kommet frem om at faa Rede paa, hvorledes den er udgaaet, skal blive fulgt paa den Maade, jeg har sagt, ved at vi først og fremmest erkrynder os om, hvad den daværende Minister, som deltog i Forhandlingerne, ved om denne Erklærings Udsendelse.

Kragh: Det høje Tings ærede Medlemmer vil af de sidste Udtalelser, som den højtærede Erhvervsminister fremsatte, være fuldkommen paa det rene med, hvad det var, jeg sigtede til, naar jeg omtalte „Smagfuldheden“ — ganske vist i Gaaseøjne — fra den højtærede Statsministers Side.

Den højtærede Minister synes at bebrejde mig, at Sagen har ligget, som han siger, 8 Uger her i Tinget. Sagen haster, siger den højtærede Minister, det er han enig med mig i, men han henviser til, at den har henligget 8 Uger her. Jeg vil anmode den højtærede Minister om i den Anledning at henvende sig til Udvalgets Formand, der ene og alene har Ansvar for det. Der er ikke fra min Side saa lidt som fra noget andet Partis Side mig bekendt sket nogen Forsinkelse af Sagen. Nej, det, som har forsinket den, var, at Udvalget maatte gaa ind i det Arbejde, som den højtærede Minister, før han udstedte sit Provisorium,